

tragte som saa uheldigt, at jeg allerede af den Grund vilde være betænkelig ved at gaa med til Lovforslaget. Men jeg tror, at hvis Amtsraadene ikke blive ledede i Fristelse ved at faa Lov til at udskrive Penge af Statskassen, ville deres Udgifter ikke i nogen væsentlig Grad blive forøgede. Jeg antager nok, at de ville stige noget, men ikke i nogen væsentlig Grad undtagen sporadisk. Hvis vi ikke her ved ny Lov forpligte dem paa lignende Maade, som vi have gjort for et Par Aar siden, da de maatte bygge Tvangsarbejdsanstalter, Epidemihuse eller lignende, tror jeg nok, at Udgifterne ville holde sig nogenlunde normale uden væsentlig Stigning. Dette bygger jeg navnlig paa det Faktum, at i de sidste 10 Aar har Stigningen til samtlige Landets Amtsrepartitionsfond, naar vi se bort fra de første 5 Aars Udgifter til Sindsdygevesenet — og det kunne vi se bort fra, da de ere faldne over paa Staten — kun været gennemsnitlig mellem 33,000 og 34,000 Kr. om Aaret, idet Udgifterne kun ere voksede fra 4,705,000 Kr. til 5,043,000 Kr. om Aaret, altsaa med 338,000 Kr. En saa moderat Stigning af Udgifterne i vor Tid forekommer mig ikke at frembyde noget afkræftende, men jeg erkender som sagt, at gaar man til at give Amtsraadene Ret til at udskrive Midler af Statskassen, vil man efter den Dag næppe kunne komme til at rose Amtsraadene for deres Sparommelighed. Jeg skal forøvrigt indrømme, at det Amtsraad, jeg har den Ære at være Medlem af, er et af de mindst sparsommelige i Landet. Det hidrører imidlertid vistnok fra den Omstændighed, at dets Beliggenhed i Nærheden af Hovedstaden stiller særlige Krav til det. Hvis man imidlertid vil ind paa, hvad jeg efter at have hørt den ærede Ordførers sidste Udtalelser maa antage, at man ikke vil, nemlig allerede nu at drøfte Spørgsmaalet om Tilvebringelse af Midler dels til at støtte Kommunerne og dels til at forøge Statskassens Indtægter, er jeg ikke langt fra at være enig med det ærede Medlem for Bræstø Amts 1ste Valgkreds (S. Scavenius), kun med den Modifikation, at det ærede Medlem nævne, hvis jeg forstod ham ret, enten at forøge Alkoholfattien eller at gaa til en Indtægtsstat. Jeg vilde være enig med det ærede Medlem, hvis han her havde sagt et baade—og. Jeg tror, at naar vi komme til en Forhandling om disse to store og dybt indgribende Spørgsmaal, vilde det være det allerklogeste, at vi tog dem samlede under et. Ligesom jeg for mit Vedkommende

er ganske paa det rene med, at vi maa og bør komme til en betydelig højere Stat paa Alkohol, saaledes er jeg ogsaa paa det rene med, at det væsentligste af det Provenu, som indkommer ved en saadan forhøjet Indtægt af Alkoholfattien bør komme Kommunerne til gode, efter som det særlig er Kommunerne, som lide under de Ulykker, Alkohols Misbrug har forarsaget i vor Befolkning. Ogsaa er jeg paa det rene med, at skulle vi komme til en Indkomststat, bør den fornuftigvis gaa til Statskassen. Jeg for mit personlige Vedkommende er aldeles ikke en Modstander af Tanken om en Indkomststat; men for mig staar det som det vanskelige at finde en fornuftig og forsvarelig Basis for Paaligningen; jeg tror imidlertid, at naar det Tidspunkt kommer, at der for Alvor bliver Tale om at stoffe Kommunerne og Staten større Indtægter, for at sætte dem i Stand til at overtage Byrder, de ikke hidtil have haft, vil Resultatet blive, at man maa tage de to Statteobjekter til Behandling enten under et, eller i alt Fald samtidig, idet jeg ikke tror, det vil lykkes at føre en betydelig forhøjet Alkoholfattien i alt Fald igennem dette Ting, medmindre den har en Indkomststat som Følgesvend, og jeg kan være tilbøjelig til at sige det ombendte om Landstinget, nemlig at det i alt Fald næppe vil gaa med til en Indkomststat, medmindre den har en betydelig Alkoholfattien som Følge. Det synes imidlertid, efter hvad det lod til paa den meget ærede Ordfører, at man aldeles ikke tænker sig at gaa den Vej, at man aldeles ikke tænker paa noget andet eller mere end at benytte det Beløb, der eventuelt vil blive til Raadighed paa Finansloven, i det Øjemed, som Lovforslaget her omhandler, og i saa Fald frygter jeg meget for, at det ikke bliver noget betydeligt, og det vil jeg oprigtig beklage, fordi det har staaet klart for mig længe, at dette er et af Punkter, hvor man bedst kan og helst bør søge at fremkalde en Vettelse for det nok som betrængte Hartkorn.

Finansministeren (Estrup): Jeg har ikke noget væsentligt at føje til, hvad jeg udtalte i Gaar; men der er dog nogle Smaa bemærkninger, som jeg kunde ønske at gøre i Anledning af, hvad der senere er fremkommet her under Debatten. Naar saaledes den ærede Ordfører mente, at naar man ombyttede „indtil videre“, hvilket Udtryk jo absolut er uden reel Betydning, med en bestemt Tidsgrense for Udredelsen af